

Partea a 2-a
Robia și eliberarea
Capitolul 3, 7 – 16, 31

2a) Capitolul 3, 7 – 3,31
Otniel, Ehud și Șamgar

Rău înaintea Domnului – versetul 7

De șapte ori citim în această carte, că »Fii lui Israel au făcut ce este rău înaintea Domnului« (cap. 2, 11; 3, 7,12; 4, 1; 6, 1; 10, 6; 13, 1). Aceste cuvinte vestesc de fiecare dată o perioadă nouă de decădere. Uitarea Domnului, Dumnezeului lor, și slujirea idolilor sunt două aspecte ale răului, care aici ambele devin vizibile. Răul al doilea rezultă din primul. Nici nu poate fi altfel. Cine uită pe Dumnezeu, acela nu mai ține seama de poruncile Sale, nu mai ascultă ce zice El. Ia naștere un gol. Omul nu poate trăi fără Dumnezeu. Dacă nu mai este loc pentru Dumnezeu, atunci se creează loc pentru un alt dumnezeu. Acest dumnezeu va umple golul cu tot felul de alte lucruri, cărora omul începe să le dedice atenția lui, timpul și energia lui. Acestea devin după aceea un idol. La studiul capitolului 2, versetele 11 – 13 am vorbit despre Baal și Astartee.

Cușan-Rișeataim – versetul 8

»Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel.« Dumnezeu S-a întristat foarte mult de comportarea poporului Său. El nu mai poate privi, fără să intervină. Din starea de mânie, Dumnezeu începe să Se comporte față de poporul Său într-un fel care nu se potrivește cu impresia pe care noi o avem despre Dumnezeul plin de dragoste. Dumnezeu nu este Tatăl generos, așa cum credem noi câteodată, care să vorbească de bine lucrurile rele sau să compare comportarea poporului Său cu poaznele băieților răi. Nu, Dumnezeu privește cu toată seriozitatea faptele poporului Său. El trebuie să-i pedepsească pentru aceasta. Dar Dumnezeu nu se comportă dintr-o stare de iritație, așa cum poate fi cazul la noi. Dacă Dumnezeu trebuie să pedepsească pe poporul Său, atunci o face având în vedere restabilirea lui. El vrea ca ei să-și vină în fire și să se căiască, pentru ca El să poată avea iarăși părtășie cu ei și binecuvântarea Lui să poată curge peste ei. De aceea El i-a vândut în mâna dușmanului. Dumnezeu spune totodată poporului Său: „Vreți să slujiți lumii? Bine, atunci veți știți cum este lumea!” Dacă cel credincios vrea lumea, el o va primi, dar el o va cunoaște după aceea ca asupritor al lui.

Mesopotamia înseamnă „țara celor două râuri” și este un tablou al lumii. Plăcerile și savurarea pe de o parte, și religia pe de altă parte, sunt cele două râuri care fac lumea să fie un loc de poposire plăcut pentru omul fără Dumnezeu. Că Mesopotamia este un tablou al lumii, putem deduce din Genesa 12, 1 și Faptele Apostolilor 7, 2. Era un ținut în care se slujea idolilor (Iosua 24, 2). Din acest ținut a fost chemat Avraam, ca să devină strămoșul lui Israel. Fiecare credincios este chemat de Dumnezeu în același fel, ca să renunțe la lume. Niciunde nu citim în Biblie despre o chemare de a rămâne în lume și de a o îmbunătăți (compară cu Galateni 1, 4-5). Desigur, el are aici o misiune, așa cum și Domnul a avut o misiune în lume. Domnul Isus spune clar aceasta în Ioan 20, 21. Dar lumea nu mai are nici un drept asupra noastră.

Împăratul din Mesopotamia se numea Cușan-Rișeataim. Numele lui înseamnă „negrul întunericului; răutate dublă”. Aceasta vorbește despre întunericul, în care este lumea învăluită. Lumea se ferește de lumina lui Dumnezeu, ea o respinge chiar (Ioan 1, 5; 3, 19). Dacă lumina luminează, și ea este totuși respinsă, atunci ia naștere un întuneric mare. Cine mărturisește că este creștin, dar întoarce spatele lui Dumnezeu și începe să slujească idolilor, va pierde toată lumina, pe care a avut-o cândva. Dumnezeu va permite ca un astfel de om să nu mai aibă nici o lumină cu privire la Dumnezeu Însuși, izvorul luminii, și cu privire la Domnul Isus, Lumina lumii (1 Ioan 1, 5 și Ioan 8, 12). Unui astfel de om i se potrivește ce spune Matei 6, 23: »*Dacă*

lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!» Abia după ce această stare a durat opt ani, poporul a început să strige către Dumnezeu.

Numărul opt vorbește de un început nou, după o perioadă încheiată, deplină, de șapte ani. Abia după ce cineva este prins, așa că nu se mai poate mișca și singur nu mai poate ieși din situația în care se află, începe să strige la Dumnezeu și este gata să facă un început nou cu Dumnezeu.

Otniel – versetul 9

Israel poate fi eliberat din această situație numai de Otniel. Pe el l-am întâlnit deja în capitolul 1, versetele 13 – 15. Acolo apare ca un om credincios. El este unul, care are interese pentru binecuvântarea lui Dumnezeu. El se lasă impulsionat să acționeze prin credință. Punctul de plecare al vieții sale este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu a cucerit el Debirul? (Debir înseamnă „Vorbirea lui Dumnezeu”; capitolul 1, 12-13).

Am văzut deja în capitolul 1 cât de importantă a fost relația lui cu Acsa. Căsnicia lui cu Acsa arată că el nu a luat parte la păcatul general al lui Israel, care este numit în versetul 3 al acestui capitol. El nu și-a luat o soție dintre neamuri, ci din poporul lui Dumnezeu. El a respectat Cuvântul lui Dumnezeu. Și ca să exprimăm cu 1 Corinteni 7, 39: el s-a căsătorit »în Domnul«. Deoarece el personal era liber de păcatul lui Israel, Dumnezeu putea să-l folosească. Toate aceste lucruri arată clar, care era viața personală a lui Otniel.

Cine în casa lui nu reglează lucrurile după Cuvântul lui Dumnezeu, să nu creadă că poate să facă ceva spre binele întregului popor. Cine este credincios în lucrurile mici, este credincios și în lucrurile mari (compară cu Luca 16, 10). Atitudinea din casă, în familie, este totdeauna cea mai bună premiză de a sluji Domnului în Adunare. Judecătorii sunt astăzi în primul rând supraveghetorii sau bătrânii. Despre un supraveghetor se spune în 1 Timotei 3, 4-5, că trebuie să fie unul care știe »să-și conducă bine casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată seriozitatea. Căci dacă cineva nu știe să-și conducă bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?« Aceștia sunt oamenii, care astăzi pot să ajute altor credincioși ca să scape de atacurile lumii. Cu ajutorul lor credincioșii pot savura din nou binecuvântările lui Dumnezeu.

Dușmanul este bătut – versetele 10 – 11

Otniel datorează victoria, pe care a obținut-o, nu sie însuși. Cu toate că el era un instrument potrivit, în sine însuși nu a avut nici o putere să bată pe dușman. Pentru aceasta era necesară puterea Duhului Domnului. Numai Duhul Sfânt poate purta grijă, ca elementele false din viața poporului lui Dumnezeu să fie îndepărtate. Prima activitate, despre care citim, este faptul că Otniel a judecat pe Israel. El s-a preocupat mai întâi cu starea poporului lui Dumnezeu. El a făcut clar, unde erau lucrurile greșite. Aceasta trebuie să conducă la judecata de sine. Păcatul, care nu este mărturisit, slăbește pe poporul lui Dumnezeu. Atunci nu este putere de luptă. Prima lucrare a Duhului constă în aceea, ca noi să ne descoperim, ca să vedem ce este greșit, și să dăm greșeala afară din viața noastră. În felul acesta suntem eliberați și Duhul lui Dumnezeu ne poate umple.

După aceea poate avea loc, ce este numit în al doilea rând, și anume, pornirea la luptă. Semnul caracteristic al tinerilor în 1 Ioan 2, 14 – 17 este, că ei au biruit pe cel rău, este vizibil în Otniel. El poseda puterea lui Dumnezeu (numele lui înseamnă: „leul lui Dumnezeu”) și Cuvântul lui Dumnezeu a rămas în el (el a cucerit Chiriat-Sefer și a făcut din el Debir, vezi capitolul 1, 12).

Moab și Eglon – versetul 12

Israeliții au făcut din nou ce era rău înaintea Domnului. Se pare că nu au învățat nimic din lucrurile anterioare. Nu sunt ei în privința aceasta un tablou amar a ceea ce suntem noi? Puterea lui Dumnezeu nu este cu poporul Său neascultător Israel, ci cu dușmanul Moab. Este Moab mai

bun decât Israel? Nu, nu este. Dar Dumnezeu vrea să folosească Moabul ca nuiă de disciplinare, ca să aducă pe popor să se întoarcă la El. Și acest dușman ne prezintă ceva. Ce este el, putem să deducem din numele lui și din istoria lui. Numele lui înseamnă „de la tatăl”. Cine a fost tatăl lui? Era Lot (Genesa 19, 36 – 37). Lot era un om care iubea lumea. El a privit ce era înaintea ochilor. S-a lăsat călăuzit de poftele cărnii, adică de natura veche, pe care orice credincios o mai are încă în sine însuși. În Genesa 13 aceasta se arată prin alegerea, pe care a făcut-o. În istoria lui devin vizibile două semne caracteristice, care rezultă din poftele cărnii, și anume, comoditatea și mândria (vezi Ieremia 48, 11,29 pentru comoditatea lui Moab și Isaia 16, 6, pentru mândria lui). Moab reprezintă faptele firii pământești (ale cărnii, Galateni 5, 19-21).

Omul, care domnea peste Moab, se numește Eglon. Eglon înseamnă „rotund” sau „cerc”. Am putea spune, că la Moab (la firea pământească) totul se derulează în cercul intereselor proprii. Eul stă în centru și în acest cerc nu este loc pentru Dumnezeu. Dușmanul anterior, un tablou al lumii, își găsește urmașul într-un dușman, care este tabloul firii pământești. Acum se dă acestui dușman putere peste poporul lui Dumnezeu. În viața unui credincios care a decăzut, aceasta înseamnă că el începe să se comporte firesc (carnal) și se preocupă de satisfacerea propriilor plăceri. Aceasta nu creează niciodată satisfacție adevărată.

Amon și Amalec – versetul 13

Moab se unește cu Amon și Amalec. Amon are aceeași origine înfiorătoare ca și Moab (Genesa 19, 38). Numele lui înseamnă „independent” și lasă să se recunoască încăpățânarea firii pământești. Amalec este un urmaș al lui Esau (Genesa 36, 12); numele lui înseamnă „popor stăpânitor”. Aici apare ambiția, dorința de a domina a firii pământești. Cetatea palmierilor este Ierihonul, cetatea care reprezenta intrarea în țara făgăduită (Iosua 6). Prin faptul că dușmanul a luat în stăpânire această cetate, avea în mâini un punct strategic important.

Dacă un credincios își pierde credințioșia, firea pământească ia în stăpânire unele puncte importante din viața lui. De exemplu, atunci când trebuie luate decizii importante, el nu se lasă călăuzit de Duhul, ci de firea pământească. Dacă trebuie să vorbească într-o adunare locală, ia naștere ceartă și derutare. Biblia prezintă un astfel de exemplu în Adunarea din Corint. Apostolul Pavel a trebuit să-i atenționeze, deoarece erau firești (1 Corinteni 3, 1). Din cauza acestei stări, apostolul nu a putut vorbi cu ei despre binecuvântările, care sunt partea creștinului. El a trebuit să le prezinte lucrurile cele mai elementare ale credinței: pe Domnul Isus și pe El răstignit (1 Corinteni 2, 2).

Perioada de asuprire – versetul 14

În timp ce perioada anterioară de stăpânire străină a durat opt ani, până când poporul Israel a început să strige la Domnul (versetul 8), de data aceasta au trecut optsprezece ani de stăpânire străină, până când poporul a ajuns să strige la Domnul. Se pare că noua abatere face poporul mai insensibil față de disciplinarea, pe care Dumnezeu o trimite. Abia după optsprezece ani începe conștiința să-i facă să-și dea seama că au ajuns sclavi. După aceea își doresc recăpătarea libertății. Această experiență o putem face și noi. Cu cât mai des uităm pe Dumnezeu, cu atât mai mult durează până ne reîntoarcem la El.

Ehud – versetul 15

Ehud este omul, pe care Dumnezeu îl trezește, ca să elibereze pe poporul Său. Numele lui înseamnă „energic”, „puternic”. El este fiul lui Ghera, al cărui nume înseamnă „chibzuință”. El a venit din seminția lui Beniamin, al cărui nume înseamnă „fiul dreptei mele”. Dacă privim aceste

nume, putem să recunoaștem în Ehud următoarele caracteristici: el vine din Beniamin, ceea ce arată, că el este unit cu o poziție de putere. Dar nu este suficient pentru noi să știm, că noi ocupăm o anumită poziție. Noi trebuie să ne însușim această poziție. Aceasta înseamnă, că noi trebuie să ne gândim, ce înseamnă, că noi am primit acest loc. Aceasta se regăsește în numele Ghera („chibzuință”). Rezultatul acestei „chibzuințe” este în cele din urmă o manifestare energetică.

Ehud folosea bine mâna stângă, era stângaci. El purta sabia pe partea dreaptă. Acesta nu este un loc obișnuit de a purta sabia, dar pentru el era cel mai bun. În felul acesta putea să-și folosească arma așa cum era cel mai bine pentru el. Din aceasta putem învăța, că noi trebuie să folosim Biblia, așa cum se potrivește cel mai bine pentru noi și în folosirea ei nu trebuie să imităm pe alții. Aceasta nu va da rezultate. Așa de exemplu, David nu a putut să lupte îmbrăcat cu armătura lui Saul și folosind sabia lui. El știa să folosească praștia și pietrele și acestea au doborât pe dușman (1 Samuel 17, 38-39,40-50).

Traducerea textuală a cuvântului „era stângaci” este; „izolat de mâna dreaptă”. El nu putea să folosească mâna dreaptă. Aceasta putea să însemne, că a fost ceva în viața lui, un accident, din cauza căruia nu mai putea folosi mâna dreaptă. În viața unui credincios pot avea loc lucruri, prin care el pierde accesul la lucrurile lui Dumnezeu. Cineva, de exemplu, poate avea cunoștințe bune despre binecuvântările descrise în epistola către Efeseni, dar este așa de preocupat cu lucrurile vieții pământești, că el nu mai are timp și nici interese pentru ele. În felul acesta „plătește tribut firii pământești”, ceea ce vedem și la Israel, care prin mâna lui Ehud a plătit tribut lui Eglon.

Pentru noi acest tribut poate consta în aceea, că pierdem ocaziile în care putem cunoaște mai mult binecuvântările lui Dumnezeu, și aceste ocazii niciodată nu le vom primi înapoi. Trăim pentru noi înșine. Grijele pământești pun stăpânire pe noi și nu ne gândim la lucrurile de sus (Coloseni 3, 1).

O sabie cu două tăișuri – versetul 16

Vedem aici premiza victoriei. Aceasta se obține prin aceea, că Ehud și-a făcut pentru sine o sabie cu două tăișuri. Putem citi în diverse locuri din Noul Testament, că această sabie cu două tăișuri este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, printre altele în Evrei 4, 12; Efeseni 6, 17; Apocalipsa 1, 16; 2, 12; 19, 15. Deci prin sabia cu două tăișuri se înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este arma cu care poate fi bătut orice dușman. Dar trebuie să știm cum s-o folosim, adică, noi trebuie să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, ca să-l putem folosi. Domnul Isus a folosit această „sabie” împotriva diavolului, atunci când a fost ispitit în pustie. Orice atac al dușmanului l-a parat cu »*este scris*« (Matei 4, 4,7,10).

»Cu două tăișuri« înseamnă că această sabie taie în două părți. Pentru noi înseamnă, că noi trebuie să folosim acest cuvânt mai întâi cu privire la noi și apoi împotriva împotrivorului. Această ordine o prezintă apostolul Pavel lui Timotei: »*Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora*« (1 Timotei 4, 16).

Noi nu putem învinge pe împotrivor, dacă permitem în viața noastră lucruri, care sunt în contradicție cu Biblia. Noi trebuie să ascultăm de Biblie și să dăm la o parte tot ce este în contradicție cu ea.

Sabia avea o lungime de un cot. Deci era o lungime bine stabilită, nici mai mare și nici mai mică. Noi nu trebuie nici să adăugăm și nici să scoatem ceva din Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie de Cuvântul întreg, și nu numai de locurile plăcute nouă; nimic nu este lipsit de importanță. Noi nu trebuie să adăugăm ideile noastre și tradițiile noastre. Un cot este totodată ceva neînsemnat (vezi Luca 12, 25-26). Cele mai simple adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt în stare să lovească firea pământească în toată stricăciunea ei, dacă ele sunt folosite cu credință.

Ehud a purtat sabia sub hainele sale. Nimeni nu a văzut-o. Aceasta ne amintește cuvintele din Psalmul 119, 11: »*Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta*«. Cuvântul a dat tărie umblării lui: el l-a purtat la partea dreaptă.

Un om foarte gras – versetul 17

Înarmat cu o sabie, pe care tocmai o făcu-se, Ehud se duce pentru ultima dată la Eglon, ca să-i ducă tributul. Așa cum am spus, acest dușman este un tablou al firii pământești, la care totul se învârtește în jurul propriului „eu”. Aceasta trebuie să aibă ca urmare o anumită inerție. Totul este privit sub aspectul: cum pot „eu” să am avantaje din aceasta. La altceva nu se gândește. Egoismul își serbează victoriile. „Eul” devine mare și cuprinzător. Pentru un credincios nu este nimic atrăgător în firea pământească.

Un mesaj secret – versetele 18-19

Domnul a ridicat pe Ehud ca salvator (versetul 15). După o pregătire personală, el este gata pentru misiunea lui propriu-zisă. După ce împreună cu însoțitorii lui s-a achitat de obligațiile pe care le aveau, a dat drumul oamenilor care îl însoțeau. Misiunea lui Dumnezeu i-a fost încredințată lui personal. El trebuia singur s-o împlinească, fără să mai fie cineva prezent. El obține victoria în ascuns, fără mult efort. Ceilalți, poporul, vor profita de fapta lui. Efectul faptei lui de credință a devenit vizibil și tot poporul a avut foloase din ea.

Ghilgal ocupă un loc important în misiunea lui Ehud; de acolo se întoarce el. Ghilgal l-am întâlnit deseori, de exemplu în capitoul 2, versetul 1. Acolo am văzut, că el a fost punctul de plecare, de unde Israel a plecat, ca să cucerească țara. Poporul s-a reîntors acolo. Aceasta o face și Ehud (vezi versetul 26). La Ghilgal a avut loc circumcizia. Înțelesul lui spiritual este judecata asupra firii pământești păcătoase. Circumcizia ne învață, că orice luptă, care trebuie dusă, nu poate fi dusă în puterea proprie, în puterea firii noastre pământești. Dacă mergem conștienți, că în noi nu este nici o putere, atunci Dumnezeu poate să ne umple cu puterea Sa.

Pietrele din versetul 19 sunt probabil acele pietre, pe care Iosua le-a așezat pe țărnișă, ca pietre de aducere aminte. Aceasta este descris în Iosua 4. Dar aici erau pietre cioplite. Semnul aducerii aminte a fost împodobit, probabil a fost făcut chiar un „idol”. Și cu rânduiala dată de Domnul, ca botezul și Masa Domnului, se poate face la fel. Biblia spune, că ambele au a face cu moartea Domnului. Dar dacă acest gând este nesocotit, ele pot deveni sacramente cu înțeles idolatru. Ele pot deveni atunci mijloace, prin care se crede că se poate primi viața veșnică.

Judecata asupra lui Eglon – versetele 20-23

Eglon este singur, într-o ambianță, care corespunde în totul dorințelor lui. El stă în odaia lui de vară, ca să-și satisfacă poftelile. El este aici un tablou potrivit al egoismului firii pământești, care vrea să aibă totul pentru sine. La o astfel de atitudine există numai un răspuns, și anume Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl rostește Ehud. Prin el se face judecata lui Eglon (Evrei 4, 12; Apocalipsa 19, 13-15). Firea pământească poate fi omorâtă numai în prezența lui Dumnezeu.

Eglon se scoală, pare să arate un oarecare respect față de Cuvântul lui Dumnezeu, dar este vorba numai de o formă exterioară. În inima lui nu este nimic, care să fie deschis pentru Dumnezeu. Astfel de oameni au existat întotdeauna și există și astăzi. Dar aceasta nu schimbă cu nimic sentința, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o rostește asupra lor. Cum sunt ei de la natură se vede foarte clar, când se folosește Cuvântul lui Dumnezeu în toată seriozitatea lui. Așa se petrece cu Eglon. Sabia pătrunde în pântecul lui și mizeria iese afară. Stricăciunea care era în el, vine afară prin intermediul sabiei. Stricăciunea firii pământești este descoperită prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu ne speriem noi câteodată de noi înșine, când deodată se nasc în noi gânduri ostile? Aceasta este tot ce firea pământescă poate să dea la iveală. Firea pământescă a unui necredincios este la fel ca firea pământescă a unui credincios. Cuvântul o descoperă și o condamnă. După ce Ehud l-a folosit cu privire la sine (versetele 16 și 19), îl folosește acum împotriva dușmanului poporului lui Dumnezeu. O face foarte radical, pătrunzând foarte adânc. El nu se comportă blând și superficial cu dușmanul lui. El nu se dă mulțumit cu o victorie parțială sau temporală, ci el vrea o victorie definitivă. El lasă sabia înfiptă, nu o mai trage afară. În afară de aceasta încuie odaia de sus, în care a omorât pe Eglon. În ceea ce-l privește, el a făcut totul, ca să lichideze definitiv pe acest dușman al poporului lui Dumnezeu, așa că el nu va mai putea apare. Învățătura este clară. Dacă noi am condamnat prin Cuvânt o anumită acțiune a firii pământești la noi sau la alții și aceasta a dispărut, atunci nu trebuie să permitem ca ea să se impună din nou.

Slujitorii lui Eglon – versetele 24 – 25

Faptul că împăratul Moabului a fost înlăturat, aceasta nu înseamnă că automat poporului Moabului i-a fost luată puterea. Eglon are slujitori și luptători (versetul 29). Slujitorii au o explicație bună cu privire la ușa încuiată. Ei cunosc pe stăpânul lor și presupun că el s-a retras iarăși în comoditatea lui. După un timp de așteptare, li se pare totuși prea mult. Se tem, că s-a întâmplat ceva. Ei iau o cheie și descoperă că stăpânul lor este mort. Nu citim, cum au reacționat ei la aceasta. Comportarea și gândurile slujitorilor se potrivesc în totul cu comportarea stăpânului lor. Ei îi aparțin și au duhul lui. Tot așa firea pământescă are multe forme de prezentare. Dar toate aceste prezentări respiră unul și același duh. Totdeauna este vorba de satisfacerea firii pământești.

Victoria poporului – versetele 26 – 30

După ce Ehud a obținut victoria sa, cheamă și pe alții să aibă parte de victoria sa. El nu se odihnește, până când tot poporul are parte de ea. Acesta este duhul adevărat al dragostei de frați. El intervine pentru alții. El nu se retrage din luptă, după ce și-a făcut partea lui, ci conduce oștirea, ca să termine lucrarea. Cât de important este să dai un exemplu bun altora! Aceasta este valabil în mod deosebit pentru un bătrân sau supraveghetor, al cărui model îl vedem în persoana judecătorilor. Când prin Cuvântul lui Dumnezeu s-a lichidat definitiv cu firea pământescă, atunci un bătrân sau supraveghetor poate spune „urmează-mă”, ca după aceea să arate credincioșilor drumul spre victorie.

Orice legătură dintre Ehud și dușman a fost ruptă. Tot așa și noi în viața noastră trebuie s-o rupem public și cu hotărâre cu lumea și cu firea pământescă. Numai după aceea se poate vorbi de o victorie de durată. Singurul vad al Iordanului este ocupat. Israelii au trecut atunci prin Iordan, ca să intre în țara făgăduită. Ei puteau să traverseze numai acolo râul, unde chivotul făcea drum liber poporului. Chivotul în Iordan ne vorbește despre moartea și învierea lui Hristos, prin care noi am obținut un loc în Locurile cerești. Credincioșii trebuie să mențină cu orice preț acest punct strategic. Nimeni nu are voie să scape de acolo. Eglon era gras; aceasta era valabil pentru mulți din oștirea lui. Ei se asemănau cu el, căci ei stăteau în slujba lui și luptau pentru același lucru. Dar și ei trebuiau uciși. Toate resturile lumii și ale firii pământești, cei zece mii de oameni grași și puternici, vin pe malul Iordanului, la locul care vorbește despre moartea și învierea lui Hristos. Moab nu este nimicit, ci a fost smerit. Firea pământescă rămâne un dușman, atâta timp cât noi vom trăi, dar noi trebuie s-o supunem.

Șamgar – versetul 31

Unei victorii asupra filistenilor printr-un oarecare Șamgar i se dedică numai un verset. „Șamgar” înseamnă „străin” sau „locuitor fără cetățenie”. Acest nume nu are origine iudaică.

Aceasta pare să arate, că Șamgar venea dintre păgâni. El este fiul lui Anat, al cărui nume înseamnă „răspuns”. Arma lui, o țepușă pentru boi, vorbește de asemenea de Cuvântul lui Dumnezeu, dar privit din punctul de vedere al lumii. Pentru lume Cuvântul nu are nici o valoare vizibilă. Șamgar era un țăran, o persoană simplă, care probabil anumite cuvinte nu putea să le rostască bine (compară cu 1 Corinteni 1, 26,29). Este posibil ca el să fi fost fără pregătire (vezi Faptele Apostolilor 4, 13). El nu avea, ca să vorbim în limbajul zilelor noastre, cunoștințe despre textul original și nu a avut parte de o pregătire superioară.

Poporul filistenilor era un dușman, care se afla în țară; ei locuiau o fâșie de pământ mică îndelungul Mării Mediterane. Ei cereau țara pentru ei, și-au pus chiar amprenta pe ea, legându-și numele cu ea. În cuvântul Palestina răsună numele filistenilor. Dar Șamgar a fost învățat de Dumnezeu. Prin aceasta cunoștea diferența dintre un membru al poporului lui Dumnezeu și un dușman al acestuia, chiar dacă acest dușman vorbea aceeași limbă ca poporul lui Dumnezeu. El cunoștea „Biblia lui” și știa cum s-o folosească. Țepușa lui Șamgar nu a dat greș, atunci când a folosit-o pentru boii lui. Se putea baza pe ea. Știm din experiență, că ne putem baza pe Cuvântul lui Dumnezeu; niciodată nu ne-a părăsit. Dușmanul nu are nici un succes împotriva unei astfel de mărturii. Aceasta este ca și cu acel necredincios, care a venit batjocorind la predicator și a zis, că el nu poate crede că Domnul Isus a transformat apa în vin. Predicatorul l-a invitat, să vină cu el în casă. El îi va arăta acolo o minune și mai mare. Odiñoară el a fost un bețiv, dar Cuvântul lui Dumnezeu l-a vindecat. Atunci a început să-și folosească banii altfel.

Din acest verset vreau să scot în evidență șapte lucruri:

1. Abia în capitolul 4 versetul 1 citim, că Ehud, judecătorul mai dinainte, a murit. Se pare, că Șamgar a fost contemporan cu Ehud. După victoria lui Ehud (deci, nu după moartea lui), Șamgar a mers pe același drum al credinței. Așa putem noi, fiecare pe teritoriul lui, să obținem victorii, care sunt spre binele întregului popor.

2. Așa cum am amintit, numele lui înseamnă „străin”. Conștiința, că patria noastră propriu-zisă este cerul și că pe noi ca creștini abia acolo ne așteaptă odihna, ne face să biruim pe dușman.

3. Anat, al cărui nume înseamnă „răspuns” sau „ascultare”, ne face să presupunem că apariția lui Șamgar era un răspuns la „strigătul” lui Israel.

4. Acest dușman se află în țară, spre deosebire, de exemplu, de Moab, dușmanul anterior, care a venit din afara țării. Filistean înseamnă vagabond. Un vagabond se aseamănă unui străin. Diferența constă în aceea, că vagabondul nu are un domiciliu, în timp ce străinul posedă un domiciliu.

5. Numărul 600. Și numerele au în Biblie înțelesul lor. Numărul șase vorbește despre lucrarea omului. Exemple avem în chipul lui Nebucadnețar în Daniel 13 și în numărul fiarei din Apocalipsa 13. Numărul șase este prea mic, ca să fie un șapte; ultimul reprezintă desăvârșirea. Victoria lui Șamgar nu a fost o victorie definitivă.

6. Țepușa pentru boi servea pentru a ține boii pe direcția bună. Această țepușă avea un vârf ascuțit. Când boul se abătea, el era corectat cu țepușa. Acesta este un tablou frumos a ceea ce face Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră. Deseori învățăm să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră, prin ceea ce alții ne reproșează cu privire la el. Găsim aceasta descris în Eclesiastul 12, 11. »Cuvintele înțeleptilor«, despre care este vorba acolo, îl fac pe călător să meargă în direcția bună, pentru ca el »să nu arunce cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș« (Faptele Apostolilor 26, 14)

7. »Și el a fost un izbăvitor al lui Israel.« Aș accentua cu plăcere cuvintele »și el«. Ele arată, că el, ca și înaintașii lui, Otniel și Ehud, a salvat pe Israel dintr-o situație grea. Prin aceasta ei și-au obținut libertatea. Otniel era soldat, Ehud diplomat și Șamgar păstor de boi. Dumnezeu a putut să-i folosească pe toți, deoarece ei s-au pus la dispoziția Lui și au avut dragoste de poporul lui Dumnezeu.